

“Όλος ο επίγειος δρόμος περνάει μέσα από σταυρικές θυσίες”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μονεμβασίας και Σπάρτης

“Ο Σταυρός οδηγεί στην Ανάσταση και η Μεγάλη Παρασκευή κυοφορεί τη λαμπροφόρο Κυριακή του Πάσχα. Τη λύπη, την απόγνωση διαδέχονται η χαρά, η αναδημιουργία, η ζωή, η σωτηρία και η ειρήνη της Αναστάσεως. Χωρίς σταυρό δε νοείται η Ανάσταση και χωρίς Ανάσταση δεν έχει νόημα ο Σταυρός. Στην παρούσα ζωή όλοι οι άνθρωποι βιώνουμε δυσκολίες και αντιμετωπίζουμε ποικίλους επώδυνους πειρασμούς. Η κρίση των καιρών μας είναι ένας βαρύς Σταυρός για κάθε άνθρωπο. Θα έλθει, όμως, και η χαρά της Αναστάσεως” αναφέρει στην Πασχάλια Εγκύκλιο του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. Ευστάθιος.

Διαβάστε:

Εὐλαβέστατοι Κληρικοί καί Χριστιανοί μου Ἀγαπητοί,

Χριστός Ἀνέστη!

Ἐφθασε καί ἐφέτος ἡ λαμπροφόρος ἡμέρα τοῦ Πάσχα, «ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία» σύμφωνα μέ τόν θεόπνευστο ὕμνογράφο ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό. Μέχρι χθές ὁ θάνατος ἦταν ὁ ἐξουσιαστής τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Σήμερα βρίσκεται νικημένος ἀπὸ τὴ Ζωή. Τόν συνέτριψε Ἐκεῖνος πού βάδισε ἀγόγγυστα τόν δρόμο τῆς θυσιαστικῆς προσφορᾶς καί ἄς τόν περιγέλασαν οἱ ἄνθρωποι. Τόν νίκησε Αὐτός πού προδομένος ἀπὸ τόν ἴδιο τόν φίλο καί μαθητὴ του ἔφτασε μέχρι τὸν Ἄδη, ὅπως φτάνουν ὅλοι ὅσοι ἐπιλέγουν νὰ παραμείνουν πιστοὶ

στήν αγάπη, καί ἄς νιώθουν βαριά πολλές φορές τήν ἴδια προδοσία καί τήν ἴδια ἐγκατάλειψη. Ἡ αγάπη, ἐντούτοις, ἀποδείχθηκε ἰσχυρότερη ἀπό τόν θάνατο. Γι'αὐτό καί ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ εἶχε ἐπιστροφή. Ὁ Ἄδης δέν Τόν κράτησε. Δέν ἦταν ὁ Γολγοθᾶς τό τέλος γιά Ἐκεῖνον καί δέν εἶναι οὔτε γιά μᾶς, πού κουβαλᾶμε τόν μικρό ἢ τόν μεγάλο σταυρό καθημερινά στούς ὤμους μας.

Φέτος ὅμως, ἀδερφοί μου, ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα βιώνει ἕναν ἀνεπανάληπτο Γολγοθᾶ, ἴσως τόν πιό ἐπώδυνο μετά τά δεινά τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Ἡ πανδημία τοῦ κορονοϊοῦ ἐπιφέρει πολλαπλές παρενέργειες. Οἱ καθημερινές δραματικές καί αἰφνιδιαστικές ἀλλαγές, ὁ περιορισμός στά σπίτια μας μέ ὑπερβολική πολλές φορές προσκόλληση στήν τηλεόραση καί τό διαδίκτυο, ὁ διάχυτος φόβος, ἡ συνεχής ἀγωνία, ἡ σωματική καί ψυχική κόπωση, ἡ ἀμοιβαία καχυποψία, οἱ κρυμμένοι μέχρι τώρα ἐγωισμοί, οἱ ἀνασφάλειες καί τά πείσματα πού βγαίνουν ἐκρηκτικά στήν ἐπιφάνεια, ἡ κλονισμένη ἤδη κοινωνική συνοχή, οἱ σημαντικές οἰκονομικές ἐπιπτώσεις, ὁ ἀνελέητος βομβαρδισμός τῶν ψυχοφθόρων καί παραπλανητικῶν πολλές φορές εἰδήσεων καί εἰκόνων συνθέτουν ἀσφαλῶς ἕνα πρωτόγνωρο καί σκοτεινό σκηνικό. «Ποιά θά εἶναι ἡ ἐπόμενη μέρα γιά τόν κάθε ἄνθρωπο καί γιά τόν κόσμο ὁλόκληρο» εἶναι ἕνα ἐρώτημα πού βασανίζει τή σκέψη μας.

Παράλληλα, αὐτή ἡ σκληρή δοκιμασία ὅλων μας φέρνει στόν νοῦ ἐσχατολογικούς λόγους τοῦ Κυρίου, χωρία τῆς Ἀποκάλυψης καί ἐπιβεβαιώνει τήν παντελῆ ἀνεπάρκεια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀλαζόνας ἄνθρωπος τῆς θαυματουργοῦ ἐπιστημονικῆς γνώσης καί τῆς ἀσύλληπτης τεχνολογικῆς ἰσχύος ἀδυνατεῖ νά ἀντιμετωπίσει ἕναν νανοϊό, πού ἔχει κλονίσει συθέμελα τήν ὑφήλιο. Ὁ ψεύτικος γίγαντας τῆς παντογνωσίας καί παντοδυναμίας ἐμφανίζεται πλήρως ἀνήμπορος καί ἰσοπεδωμένος. Καί τό πιό θλιβερό, δὲ βλέπει τόν Θεό. Τόν ἀπορρίπτει ἀκόμη καί τώρα!

Ὁ ἐφετινός ἑορτασμός τοῦ κοσμοσωτήριου γεγονότος τῆς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου μας γίνεται, ἀναπόφευκτα σέ τέτοιες συνθῆκες, δύσκολες, πρωτόγνωρες, ἀποκαλυπτικές. Θά εὐχηθοῦμε, θά διακηρύξουμε τό “Χριστός Ανέστη” χωρίς ἀλληλοασπασμούς καί χειραψίες. Μέ μάσκες στά πρόσωπα, μέ ὁσμή ἀντισηπτικοῦ, σέ ἀπόσταση μεταξύ μας, μέ ἀπαγορεύσεις καί ἐνδεχομένως πρόστιμα, ἐάν ἀποδειχθοῦμε ἀνήμποροι νά συμφιλιωθοῦμε μέ τήν πιεστική πραγματικότητα.

Ὁ Κύριος γνωρίζει γιατί ἔπληξε τὴν πατρίδα μας καὶ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα ὁ λοιμός τοῦ νέου κορονοϊοῦ, πού ὁδήγησε καὶ στὴν πρωτοφανῆ ἀπαγόρευση ἀπὸ τὴν Πολιτεία τῆς ἐκκλησιαστικῆς λατρείας. Πρόκειται, πράγματι, γιὰ ἕναν μεγάλο πειρασμό, γιὰ μία ἐπώδυνη δοκιμασία ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Καὶ στό σημεῖο αὐτό ἀναρωτιόμαστε: Μήπως εἶναι μιά παραχώρηση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ «διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν», ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ ἔρθουμε εἰς ἑαυτόν, νὰ στερεωθοῦμε ἀκόμα περισσότερο στὸν βράχο τῆς πίστεως, νὰ καταλάβουμε τὴν ἀξία τῶν εὐλογιῶν καὶ τῶν δωρεῶν τοῦ Κυρίου μας, ὅπως εἶναι ἡ θεία κοινωνία καὶ ἡ ἀνθρώπινη υἱεία; Μήπως εἶναι εὐκαιρία νὰ μετανοήσουμε, νὰ δοῦμε καθαρότερα τὸν προορισμό μας; Ἐν προκειμένῳ, ὁ Ἀπ. Παῦλος μᾶς νουθετεῖ: «Τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;» καὶ ἀκόμη: «Ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ» (Ρωμ. ια', 33-34).

Εἶναι πράγματι δύσκολο νὰ περιοριζόμαστε ὅλοι μαζί στὰ σπίτια μας καὶ ὑπαρκτός ὁ κίνδυνος τῶν ἐντάσεων καὶ τῶν ψυχολογικῶν μας ἐκρήξεων. Ἄς προσπαθήσουμε, ἐντούτοις, νὰ μεταβάλουμε τὰ σπίτια μας σέ ἐκκλησίες. Μαζί νὰ προσευχηθοῦμε, μαζί νὰ μελετήσουμε, μαζί νὰ ἀγωνισθοῦμε, μαζί νὰ ἀγιασθοῦμε. Λίγη σκέψη γιὰ τὴν αἰωνιότητα μέσα ἀπὸ φόβους, ἀβεβαιότητες, ἐρωτήματα καὶ ἀγωνίες, μπολιασμένα μέ λίγη πίστη, μυστική ἐξομολόγηση, ἐσωτερικὴ προσευχή, ἐλπίδα στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, παράδοση στό θέλημά Του μπορεῖ μεγάλη ωφέλεια νὰ προσφέρει, τὴν ὁποία σέ ἄλλη περίσταση δέ θὰ εἴχαμε. Ποτέ δέ θὰ μπορέσουμε νὰ κατανοήσουμε τό πάθος τοῦ Κυρίου, ἂν δέ συνομιλήσουμε μέ τὸν δικό μας θάνατο.

Ἀσφαλῶς λυπούμαστε, ἀλλὰ δέν ὁδηγούμεστε στὴν ἀπελπισία. Δέ θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ πολυεύσπλαχνου Θεοῦ. Καί γι' αὐτόν πού ἐλπίζει στὸν Θεό, δέν ὑπάρχουν ποτέ ἀδιέξοδα. Ὅλοι μας, ἐνώπιον αὐτῆς τῆς φοβερῆς δοκιμασίας μὴ δειλιάσουμε, μὴν καμφοῦμε ψυχικά καὶ μὴν κλονιστοῦμε ἀπὸ τό βάρος τῆς στενοχώριας καὶ τοῦ φόβου γιὰ ὅσα συμβαίνουν. Ἄς ἐμπνευστοῦμε ἀπὸ τίς θυσίες καὶ τίς στέρσεις ὅλων ἐκείνων πού μέ κίνδυνο, ἐξάντληση, ὑπομονή καὶ αὐταπάρνηση διακονοῦν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἅς τοὺς ἀνάψουμε ἕνα κερὶ εὐγνωμοσύνης καὶ προσευχῆς. Ὅλος ὁ ἐπίγειος δρόμος, ἅς θυμόμαστε ὅτι περνᾷ μέσα ἀπὸ σταυρικές θυσίες.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ Σταυρός ὁδηγεῖ στὴν Ἀνάσταση καὶ ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ κυφορεῖ τὴ λαμπροφόρο Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Τὴ λύπη, τὴν ἀπόγνωση διαδέχονται ἡ χαρά, ἡ ἀναδημιουργία, ἡ ζωὴ, ἡ σωτηρία καὶ ἡ εἰρήνη τῆς Ἀναστάσεως. Χωρὶς σταυρό δέ

νοεῖται ἡ Ἀνάστασις καὶ χωρὶς Ἀνάστασις δὲν ἔχει νόημα ὁ Σταυρὸς. Στὴν παροῦσα ζωὴ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βιώνουμε δυσκολίες καὶ ἀντιμετωπίζουμε ποικίλους ἐπώδυνους πειρασμούς. Ἡ κρίσις τῶν καιρῶν μας εἶναι ἕνας βαρὺς Σταυρὸς γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Θὰ ἔλθει, ὅμως, καὶ ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἄς δείξουμε ἀγωνιστικό φρόνημα καὶ ὁ Θεὸς θὰ βρίσκεται πάντοτε «μεθ' ἡμῶν». Ἄς βλέπουμε τὴ ζωὴ μὲ τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή μὲ ἐλπίδα καὶ φῶς. Φῶς πολὺ, ἀκόμη καὶ ἐκεῖ πού ὅλα μοιάζουν σκοτεινά. Δὲν μπορούμε νὰ πᾶμε φέτος στὸν ναό, ἀλλὰ ἂς γίνουμε ἐμεῖς ναὸς Του. Δὲν μπορούμε νὰ προσκυνήσουμε τίς ἱερές εἰκόνες, ἀλλὰ ἂς ἀφήσουμε νὰ ἀναστηθεῖ ἡ πεσοῦσα εἰκόνα Του μέσα μας. Μαζί μὲ τὸν πόθο μας νὰ τρεφόμεστε μὲ τὸ αἶμα τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας, ἂς γίνουμε ἐμεῖς θυσία γιὰ τὸν Χριστό. Καὶ τότε θὰ ἀναστηθεῖ ὁ Θεάνθρωπος μέσα μας, τότε θὰ μᾶς δοθεῖ «τὸ σημεῖον Ἰωῆ», μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ θαῦμα πού προσδοκοῦμε, ἢ εὐλογία Του περισσότερη ἀπὸ αὐτὴ πού φανταζόμαστε.

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2020

Θερμὸς εὐχέτης σας πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριο

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ